

Kvalita sta let, nebo sto let kvality?

Tak dnes to máme 100 let od chvíle, kdy byla vyhlášena samostatná Československá republika. Původně mi nepřišlo ani na mysl, že bych mohl vypustit nějakou myšlenku, ale to co se děje několik posledních dní a týdnů mi nedalo. Společně se Slováky máme společné akce, společná vysílání v televizi i rozhlase. Také proč ne. Jsme jeden národ. Já, když jedu na Slovensko, tak nejedu do ciziny. Jsem pořád doma. Zvláštní však je to, že mnozí, kteří před rokem 1992 pomáhali tento společný stát rozbít, nyní jej hlasitě oslavují. Že jim není hanba, a že se ani trochu nestydí. Tak to říkávala moje prababička. Historii píše vítězové, ale patřím ke generaci, kde nás rodiče vychovávali k tomu, abychom měli svůj názor, abychom tedy mysleli! Jak jsem již mnohokrát řekl, kdyby paní Rowlingová psala svůj světový bestseller u nás, musela by buď notně omezit počet mozkomorů, nebo je úplně vyškrtnout z děje.

Slyším oslavné ódy, jak se našim zakladatelům povedlo, i přes nepřízeň osudu, prosadit naši samostatnost. Nebylo však v zájmu vítězů První světové války rozdělit Rakousko-Uhersko na menší státy? Nebyl to Masaryk, když jako člen Říšské rady horoval pro rozvoj naší země v rámci Rakouska-Uherska? Nebylo to od našich zakladatelů tak trochu, tedy spíše více, nepravdivé tvrzení, když hovořili o tom, že na všech našich územích jsou všechny národnosti promíchány tak, že nelze daná území rozdělit? Naposledy jsem se o tom přesvědčil ve Šluknově minulý týden, kde za První republiky bylo dle sčítání Čechů ani ne desetina? A zkuste se podívat historicky třeba na Brno, kolik tam žilo Čechů. Oslavujeme náš průmysl, který patřil za První republiky ke světové špičce. Ale ty fabriky přece nevyrostly na zelené louce až po válce. Ty už tady stály a byly páteří Rakousko-Uherského průmyslu. A mnohé z nich, především v pohraničí, rozhodně nepostavili a nerozvíjeli Češi nebo Slováci. Méně se však hovoří také o chudobě a bídě, která mnohé za První republiky potkala. Nemluvě o tolik diskutované střelbě do dělníků. Bohužel i to jsou dějiny a jen tak smazat se nadají, byť se může historie schovávat za jakékoli pozlátko. Nemělo by se však na ni zapomínat. Buď se budu dívat na historii jako takovou, nebo ji přizpůsobovat vítězům. Na jedné straně jsou k dispozici pořady, které oslavují zašlapané projekty, abychom na druhou stranu vše, co bylo mezi léty 1948 a 1989 poplivali. Pokud chtěl někdo v minulém režimu mít určité postavení, musel k tomu, kromě odbornosti, mít také tu správnou průkazku. A jak to je od roku 1989? Opravdu jsou na vedoucích místech státní správy jen odborníci, nebo bylo také třeba mít tu správnou průkazku? Příkladů by se našlo určitě dost. Před listopadem 1989 byli ti, kteří s režimem nesouhlasili, tedy ne všichni, proč by někdo perzekuoval nějakého neznámého kopáče, který si pustil v hospodě pusu na špacír, stíhání. A jak je to dnes s některými rádoby demokraty, kteří uznávají jen tu svoji pravdu a ostatní jsou pro ně oportunisti, nacionalisti, a kdo ví co ještě. Změnilo se vůbec něco v našem národě? Po 29 letech svobody bychom už mohli přestat poukazovat na to, co udělali naši předkové špatně, a měli bychom se více soustředit na to, co dobrého jsme udělali my. Ale dá se to? Kvalita se prosadí, alespoň v to stále doufám. A k tomu nepotřebuji žádné výročí.

Ing. Ludvík FILIP
Pod Ještědem, 28. října 2018
ludvik.filip@nbqc.cz